

Grondige wijziging van het insolventierecht treedt in werking op 1 september 2023

1 september 2023

De informatie in dit document is van algemene aard en is niet aangepast aan persoonlijke of specifieke omstandigheden van een welbepaalde persoon, vennootschap of andere entiteit. Deze informatie is niet bedoeld als juridisch, persoonlijk of professioneel advies of equivalent daarvan. Het gebruik van deze informatie gebeurt op uw eigen risico. Als u juridisch advies wenst dat aangepast is aan uw persoonlijke situatie, nodigen wij u uit contact op te nemen met een van onze advocaten of met knowledge@eubelius.com.

Op 1 september 2023 treedt de wet¹ (hierna de “Omzettingwet”) in werking die zorgt voor de omzetting van de Europese Herstructureringsrichtlijn² in het Belgische recht. De wetgever beperkte zich niet tot een loutere omzetting van de richtlijn maar maakte van de gelegenheid gebruik om op een aantal punten te innoveren. Het gevolg is dat het insolventierecht, dat pas in 2018 een grondige make-over onderging, opnieuw ingrijpend gewijzigd wordt.

Hierna zetten we de meest in het oog springende nieuwigheden kort voor u op een rijtje.

1 HET ONDERZOEK OP VERZOEK VAN DE SCHULDENAAR VOOR DE KAMER VOOR ONDERNEMINGEN IN MOEILIKHEDEN

1. Zoals bekend, bestaat er binnen elke ondernemingsrechtbank minstens één kamer voor ondernemingen in moeilijkheden. Deze kamers hebben al geruime tijd als opdracht om binnen het betrokken rechtsgebied de ondernemingen in moeilijkheden op te sporen – men noemde dit vroeger ook wel de “dépistage”. Sinds de invoering van de Wet betreffende de continuïteit van de ondernemingen van 31 januari 2009 is de bedoeling daarvan enerzijds om de betrokken ondernemingen ertoe aan te sporen om zo snel mogelijk maatregelen te treffen en anderzijds om de “collateral damage” te beperken die zij aan derden kunnen berokkenen.

Bij de omzetting van de Herstructureringsrichtlijn heeft de wetgever de werking van de kamers voor ondernemingen in moeilijkheden op een aantal eerder technische punten gewijzigd. De meest opvallende wijziging is echter de nieuwe bevoegdheid die hen werd toegekend.

Een onderneming in moeilijkheden die oordeelt dat ze zich bevindt in een toestand van dreigende insolventie, kan voortaan vragen dat de door haar aangeduide schuldeisers opgeroepen worden om te verschijnen voor de kamer voor ondernemingen in moeilijkheden, om een schikking met hen te sluiten en te laten vaststellen.

De betrokkenen worden vervolgens afzonderlijk of samen in raadkamer gehoord.

Ook de schuldeisers van fiscale schulden of sociaalrechtelijke heffingen komen in aanmerking voor de toepassing van deze nieuwe procedure. De wet bepaalt uitdrukkelijk dat deze schulden geheel of gedeeltelijk met instemming van de betrokken openbare instelling kunnen opgeschort worden onder voorwaarden die vergelijkbaar zijn met deze die een private onderneming in dezelfde omstandigheden zou toestaan.

Indien er een schikking tot stand komt, wordt de inhoud ervan opgetekend in een proces-verbaal waarvan de uitgifte wordt voorzien van het formulier van tenuitvoerlegging.

---

¹ Voluit: Wet van 7 juni 2023 tot omzetting van Richtlijn (EU) 2019/1023 van het Europees Parlement en de Raad van 20 juni 2019 betreffende preventieve herstructureringsstelsels, betreffende kwijtschelding van schuld en beroepsverboden, en betreffende maatregelen ter verhoging van de efficiëntie van procedures inzake herstructurering, insolventie en kwijtschelding van schuld, en tot wijziging van Richtlijn (EU) 2017/1132 en houdende diverse bepalingen inzake insolvabiliteit, *BS* 7 juli 2023.

² Voluit: Richtlijn (EU) 2019/1023 van het Europees Parlement en de Raad van 20 juni 2019 betreffende preventieve herstructureringsstelsels, betreffende kwijtschelding van schuld en beroepsverboden, en betreffende maatregelen ter verhoging van de efficiëntie van procedures inzake herstructurering, insolventie en kwijtschelding van schuld, en tot wijziging van Richtlijn (EU) 2017/1132 (Richtlijn betreffende herstructurering en insolventie), *PB* 26 juni 2019.

2 HET MINNELIJK AKKOORD BUITEN DE GERECHTELIJKE REORGANISATIE

2. Toen de wetgever in 2009 het buitengerechtelijk minnelijk akkoord invoerde, was hij van oordeel dat de onderneming in moeilijkheden – omwille van het “vierogenprincipe” – altijd minstens twee schuldeisers bij een dergelijk akkoord moest betrekken. Met de Omzettingwet gooit de wetgever dit principe overboord. Voortaan kan een minnelijk akkoord buiten de gerechtelijke reorganisatie – zoals deze schuldherschikking voortaan heet – ook met één schuldeiser gesloten worden.

Daarnaast worden er nog een aantal andere wijzigingen doorgevoerd die de lat voortaan toch iets hoger leggen.

Waar de homologatie van het bereikte akkoord voortaan door elke partij kan gevorderd worden – en dus niet meer uitsluitend door alle partijen samen – bepaalt de Omzettingwet daarbij wel dat de rechtbank moet weigeren om het akkoord te homologeren indien de schuldenaar kennelijk geen economische overlevingskansen heeft of indien het akkoord kennelijk niet kan worden uitgevoerd zonder nadelige effecten voor de rechten van derden op activa van de schuldenaar.

Bovendien geldt de uitsluiting van de toepasselijkheid van de artikelen XX.111, 2° en 3° en XX.112 WER op het akkoord en de handelingen die ter uitvoering ervan worden gesteld enkel nog indien het akkoord gehomologeerd wordt.

3 DE GERECHTELIJKE REORGANISATIE WORDT GRONDIG HERVORMD

3.1. Inleiding

3. De Omzettingwet wijzigt de procedure van gerechtelijke reorganisatie ingrijpend. De overdracht onder gerechtelijk gezag is voortaan geen procedure van gerechtelijke reorganisatie meer en bij de (resterende) procedures van gerechtelijke reorganisatie wordt er voortaan een onderscheid gemaakt tussen procedures van openbare en besloten gerechtelijke reorganisatie. Voor de procedure van openbare of besloten gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord moet er bovendien een onderscheid gemaakt worden naargelang het voorwerp van de procedure een grote onderneming is of niet.

3.2. Gemeenschappelijke bepalingen met betrekking tot de procedure van openbare gerechtelijke reorganisatie en de overdracht van onderneming onder gerechtelijk gezag

4. Bij de algemene bepalingen die gelden voor een procedure van gerechtelijke reorganisatie springt in het oog dat door de omzetting van de Herstructureringsrichtlijn de duur van de opschorting bij de opening van de procedure voortaan maximaal 4 maanden (in plaats van 6 maanden) bedraagt en dat de maximale totaalduur van de opschorting voortaan 12 maanden (in plaats van 18 maanden) bedraagt.

Bovendien kan de duur van de opschorting slechts verlengd worden als dit verantwoord is in het licht van de omstandigheden en het doel van de procedure en voor zover de belangen van de betrokken partijen het toelaten. In het vonnis dat de verlenging van de opschorting toestaat moet de rechtbank de omstandigheden omschrijven die de duur van de toegekende verlenging verantwoorden en de redenen aangeven waarom de verlenging de rechten en belangen van de betrokken partijen niet overmatig aantast.

5. Ook nieuw is dat een schuldeiser die kennelijk wordt benadeeld door de opschorting of wiens eigen continuïteit door de opschorting kennelijk wordt bedreigd, voortaan kan vorderen dat de rechtbank de gevolgen van de opschorting ten aanzien van hem zou opheffen. De rechtbank mag op een dergelijk verzoek echter maar ingaan indien de continuïteit van het geheel of een gedeelte van de activa of van de activiteiten van de schuldenaar daardoor niet in gevaar komt.

3.3. De openbare gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord

6. Net zoals dat het geval is voor een minnelijk akkoord buiten de gerechtelijke reorganisatie, behoort vanaf 1 september 2023 ook voor een openbare gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord een akkoord met één enkele schuldeiser tot de mogelijkheden.

3.4. De openbare gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord voor kleine en middelgrote ondernemingen

7. Voor de gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord moet er voortaan een onderscheid gemaakt worden naargelang de procedure betrekking heeft op een grote onderneming of niet.

Een onderneming wordt daarbij als groot beschouwd als zij een vennootschap, vereniging of stichting is die één of meer van de volgende criteria overschrijdt gedurende twee achtereenvolgende boekjaren:

- jaargemiddelde van het aantal werknemers: 250;
- jaaromzet exclusief BTW: 40.000.000 euro;
- balanstotaal: 20.000.000 euro.

Deze criteria moeten in voorkomend geval ook op groepsniveau bekeken worden. De regels voor de gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord voor grote ondernemingen zijn immers ook van toepassing op ondernemingen waar een relatie van verbondenheid tussen bestaat en die samen beschouwd de hiervoor vermelde drempel overstijgen.

Ondernemingen die geen grote onderneming zijn, kunnen ervoor kiezen om hun reorganisatieplan vrijwillig te onderwerpen aan de regels die gelden voor grote ondernemingen.

8. Voor het reorganisatieplan van ondernemingen die niet (gedwongen of vrijwillig) onderworpen zijn aan de regels die gelden voor het reorganisatieplan van een grote onderneming geldt voortaan dat de homologatie niet alleen kan geweigerd worden wanneer de door de wet voorgeschreven pleegvormen niet werden nageleefd of het plan de openbare orde schendt, maar ook wanneer de rechten en belangen van de schuldeisers op onredelijke wijze worden aangetast. Bovendien kan de homologatie ook op verzoek van elke belanghebbende worden geweigerd als het plan kennelijk geen redelijk vooruitzicht biedt om de vereffening of het faillissement van de schuldenaar af te wenden of de levensvatbaarheid van de onderneming te waarborgen (de zogenaamde “feasability-test”).

Bij het opstellen van het reorganisatieplan moet er bovendien rekening gehouden worden met de nieuwe regel dat de buitengewone schuldeisers in de opschorting slechts voor het effectief gewaarborgd deel van hun schuldvordering als buitengewone schuldeisers in de opschorting beschouwd worden (en dus niet meer ten belope van het bedrag van hun inschrijving of registratie).

9. Voor grote ondernemingen legt de Omzettingwet heel wat nieuwe hindernissen op de weg naar de homologatie van het reorganisatieplan.

Indien de onderneming “kapitaalhouders” – met deze term, die de wetgever heeft overgenomen uit de Herstructureringsrichtlijn, worden (vooral) de aandeelhouders bedoeld – heeft, moeten zij verplicht betrokken worden in het reorganisatieplan.

Verder moet het reorganisatieplan voorzien in een indeling in categorieën, waarbij de schuldeisers en kapitaalhouders in verschillende categorieën moeten ingedeeld worden als de rechten die zij zouden hebben bij een vereffening van het vermogen van de schuldenaar of op basis van het akkoord zodanig verschillend zijn wat betreft hun aard, hun hoedanigheid of hun waarde, dat van een vergelijkbare positie geen sprake is. In elk geval moeten de buitengewone schuldeisers in de opschorting en de gewone schuldeisers in de opschorting in verschillende categorieën ingedeeld worden.

Ook hier geldt dat de buitengewone schuldeisers in de opschorting enkel voor het deel van hun vordering waarvoor de voorrang geldt in een categorie van buitengewone schuldeisers ingedeeld worden. Voor het overige deel van hun vordering worden deze schuldeisers als een gewone schuldeiser in de opschorting beschouwd.

Waar er bij de stemming over het reorganisatieplan van een onderneming die niet groot is ook na de inwerkingtreding van de Omzettingwet in de regel (nog steeds) in één groep zal worden gestemd – en de voor de goedkeuring van het plan vereiste meerderheid dus ook op dat niveau wordt beoordeeld, zelfs als het plan een onderscheid maakt tussen categorieën van schuldeisers – geldt bij de stemming over het reorganisatieplan van een grote onderneming dat er voor de goedkeuring van het plan een meerderheid moet behaald worden in elke categorie van schuldeisers in de opschorting.

Het reorganisatieplan met betrekking tot een grote onderneming kan in beginsel door de rechtbank maar gehomologeerd worden indien:

- 1) bij de stemming de vereiste meerderheid werd behaald;
- 2) de indeling in categorieën correct werd gemaakt en de schuldeisers en kapitaalhouders met voldoende gedeelde belangen binnen eenzelfde categorie gelijk worden behandeld en op een wijze die in verhouding staat tot hun vordering;
- 3) de kennisgeving van het reorganisatieplan in het register is gedaan;
- 4) als er niet-instemmende schuldeisers zijn, het reorganisatieplan voldoet aan de toets van het belang van de schuldeisers, waarbij geldt dat aan de toets van het belang van de schuldeisers is voldaan als blijkt dat geen niet-instemmende schuldeiser kennelijk slechter af is onder het reorganisatieplan dan die schuldeiser zou zijn indien de normale rangorde van voorrang bij faillissement zou worden toegepast (de zogenaamde “best interest of creditor”-test); en
- 5) in voorkomend geval, elke nieuwe financiering noodzakelijk is om het reorganisatieplan uit te voeren en de belangen van de schuldeisers niet overmatig benadeelt.

Zoals dat geldt voor het reorganisatieplan van ondernemingen die niet groot zijn, geldt ook hier dat de rechtbank op verzoek van elke belanghebbende kan weigeren om het reorganisatieplan te homologeren als het plan geen redelijk vooruitzicht biedt om de vereffening of faillissement van de schuldenaar af te wenden of de levensvatbaarheid van de onderneming te waarborgen.

Indien het reorganisatieplan niet door de vereiste meerderheid van de schuldeisers in de opschorting werd goedgekeurd, kan de rechtbank beslissen om de tegenstemmers te “overrulen” en het reorganisatieplan niettemin homologeren – men noemt dit de categorie-overschrijdende *cram down* – indien de volgende voorwaarden vervuld zijn:

- 1) het plan voldoet aan de overige (hiervoor vermelde) voorwaarden voor homologatie;
- 2) het plan is goedgekeurd door:
  - (i) één van de twee bestaande categorieën; of
  - (ii) indien er meer categorieën bestaan, een meerderheid van de stemmende categorieën, op voorwaarde dat ten minste één van die categorieën een categorie door een zakelijke zekerheid gedekte schuldeisers is of hoger in rang is dan de categorie gewone schuldeisers in de opschorting; of
  - (iii) indien dit niet het geval is, ten minste één categorie van betrokken schuldeisers die redelijkerwijs geacht kan worden betaling te ontvangen indien de normale rangorde van voorrang bij vereffening zou worden toegepast;
- 3) het plan niet in het nadeel van één van de niet-instemmende categorieën afwijkt van de bestaande wettelijke of contractuele rangorde die in het raam van een vereffening zou bestaan, tenzij voor die afwijking een redelijke grond bestaat en de genoemde schuldeisers of kapitaalhouders daardoor niet kennelijk worden benadeeld (men noemt dit de “absolute priority rule”); en
- 4) geen enkele categorie van betrokken partijen in het kader van het reorganisatieplan meer ontvangt of behoudt dan het volledige bedrag van haar vorderingen of belangen.

Daarbij bepaalt de wet dat het plan niet afwijkt van de onder 3) bedoelde wettelijke of conventionele rangorde indien kapitaalhouders in een rechtspersoon zich ertoe verbinden om een belang aan te houden in ruil voor nieuwe financiering of als zij cruciaal zijn voor de continuïteit van de onderneming en zich ertoe verbinden om gedurende een redelijke termijn hun deelneming in de onderneming in stand te houden.

3.5. *De besloten gerechtelijke reorganisatie*

10. Met de Wet van 21 maart 2021³ voerde de wetgever een zogeheten pre-pack minnelijk akkoord en een pre-pack collectief akkoord in. Deze tijdelijke maatregel, die ertoe strekte om ondernemingen te beschermen die ten gevolge van de Covid-19 pandemie met financiële problemen geconfronteerd werden, wordt door de Omzettingwet getransformeerd in een permanente regeling maar ondergaat daarbij zeer ingrijpende wijzigingen. Waar de Wet van 21 maart 2021 het pre-pack minnelijk akkoord en het pre-pack collectief akkoord zag als de voorbereiding van een “klassiek” gerechtelijk minnelijk akkoord of een collectief akkoord, organiseert de Omzettingwet een volledig zelfstandige procedure, die “besloten” wordt genoemd omdat er aan de procedure geen enkele vorm van (algemene) publiciteit verbonden is.

11. Zeer opvallend is dat de procedure van besloten gerechtelijke reorganisatie zowel door de onderneming in moeilijkheden zelf als door een schuldeiser of een kapitaalhouder kan worden ingeleid. In de beide gevallen heeft de gegrondverklaring van de ingestelde vordering tot gevolg dat de voorzitter van de ondernemingsrechtbank een herstructureringsdeskundige aanstelt, die vervolgens de leiding van de procedure in handen neemt, en waarbij het de bedoeling is dat de procedure uitmondt in een minnelijk of collectief akkoord.

12. In haar verzoekschrift om een dergelijke procedure in te leiden, kan de onderneming in moeilijkheden bepalen welke schuldeisers zij bij de besloten gerechtelijke reorganisatie wenst te betrekken. Dit geldt zowel indien een minnelijk akkoord wordt beoogd, als wanneer het doel van de procedure het bereiken van een collectief akkoord is.

13. In tegenstelling tot hetgeen geldt bij een openbare gerechtelijke reorganisatie, is er bij een besloten gerechtelijke reorganisatie geen opschorting.

De herstructureringsdeskundige kan de voorzitter van de rechtbank echter wel verzoeken om, onder meer rekening houdend met de door de maatregel veroorzaakte schade voor de deelnemende schuldeisers en het algemeen belang, ten aanzien van de betrokken schuldeisers een opschorting toe te staan, waarvan de duur niet meer dan vier maanden mag bedragen.

---

³ Voluit: Wet van 21 maart 2021 tot wijziging van boek XX van het Wetboek van economisch recht en het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, BS 26 maart 2021.

4 DE OVERDRACHT ONDER GERECHTELIJK GEZAG IS GEEN PROCEDURE VAN GERECHTELIJKE REORGANISATIE MEER

14. Naar aanleiding van de arresten van het Hof van Justitie in de zaken Plessers⁴ en Heiploeg⁵ verduidelijkt de wetgever dat de overdracht onder gerechtelijk gezag geen procedure van gerechtelijke reorganisatie is, maar een procedure die een efficiënte vereffening van de rechtspersoon of van het patrimonium van de onderneming beoogt. De procedure wordt in de regel dan ook afgesloten met het faillissement of de gerechtelijke ontbinding en vereffening van de betrokken onderneming.

5 DE INVOERING VAN DE PRE-PACK

15. Tijdens de totstandkoming van Boek XX van het Wetboek van Economisch Recht besliste de wetgever kort na de uitspraak van het Hof van Justitie in de Estro-zaak⁶ om de toen in het wetsontwerp voorziene pre-pack te schrappen⁷.

Naar aanleiding van het hiervoor reeds vermelde Heiploeg-arrest van het Hof van Justitie beslist de wetgever nu om alsnog een pre-pack in te voeren in het Belgische recht.

Daartoe bepaalt de Omzettingwet dat de schuldenaar die meent in staat van faillissement te verkeren, aan de rechtbank kan vragen om hem failliet te verklaren en om hem voorafgaand aan die faillietverklaring de overgang van het geheel of een deel van zijn activa en activiteiten te laten voorbereiden.

De schuldenaar moet daarbij aantonen dat deze voorbereiding van het faillissement de vereffening van de onderneming vergemakkelijkt (waarbij een zo hoog mogelijke uitbetaling aan de gezamenlijke schuldeisers wordt bereikt) en ervoor zorgt dat de werkgelegenheid zo veel mogelijk kan worden behouden.

17. Indien de rechtbank ingaat op het verzoek van de schuldenaar, dat in raadkamer wordt behandeld, stelt hij één of meer *beoogd curatoren* en een *beoogd rechter-commissaris* aan. Hun aanstelling geldt voor ten hoogste dertig dagen en kan op verzoek van de schuldenaar of de beoogd curator met maximum dertig dagen worden verlengd. Noch het verzoek, noch de beslissing van de rechtbank worden op enige wijze openbaar gemaakt.

---

⁴ HvJ 16 mei 2019, nr. C-509/17, ECLI:EU:C:2019:424.

⁵ HvJ 28 april 2022, nr. C-237/20, ECLI:EU:C:2022:321.

⁶ HvJ 22 juni 2017, nr. C-126/16, ECLI:EU:C:2017:489.

⁷ Amendement nr. 136 28 juni 2017 (S. VERHERSTRAETEN) op het wetsontwerp houdende invoeging van het boek XX "Insolventie van ondernemingen", in het Wetboek van economisch recht, en houdende invoeging van de definities eigen aan boek XX, en van de rechtshandhabingsbepalingen eigen aan boek XX, in boek I van het Wetboek van economisch recht, *Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 2407/006, 73-74 en Verslag 7 juli 2017 over het wetsontwerp houdende invoeging van het boek XX "Insolventie van ondernemingen", in het Wetboek van economisch recht, en houdende invoeging van de definities eigen aan boek XX, en van de rechtshandhabingsbepalingen eigen aan boek XX, in boek I van het Wetboek van economisch recht, *Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 2407/008, 10-11.

De aangestelde beoogd curator onderzoekt in welke mate het door de schuldenaar voorgesteld doel realiseerbaar is. Hij wordt bij de voorbereiding van het mogelijk faillissement betrokken en vertegenwoordigt daarbij de belangen van de gezamenlijke schuldeisers van de schuldenaar. De beoogd curator is onderworpen aan het toezicht van de beoogd rechter-commissaris.

Tijdens de duur van de opdracht van de beoogd curator geldt er geen opschorting. De schuldeisers kunnen uitvoeringshandelingen blijven stellen en de schuldenaar in faillissement dagvaarden.

6 DE GERECHTELIJKE ONTBINDING EN VEREFFENING ALS ALTERNATIEF VOOR EEN FAILLISEMENT

18. Degene die vordert dat het faillissement van een onderneming zou worden uitgesproken, kan voortaan vorderen dat de rechtbank, na te hebben vastgesteld dat de voorwaarden voor het faillissement zijn vervuld, de gerechtelijke ontbinding van de schuldenaar uitspreekt.

De rechtbank spreekt de gerechtelijke ontbinding uit wanneer er geen significante activa voorhanden zijn en het algemeen belang een dergelijke beslissing vereist.

7 GEEN VERZOEK TOT HET BEKOMEN VAN DE KWIJTSCHELDING MEER VEREIST

19. Naar aanleiding van de arresten van het Grondwettelijk Hof van 21 oktober 2021 en 23 juni 2022⁸ schrapt de wetgever de regel dat de kwijtschelding maar kan verleend worden indien de failliet verklaarde natuurlijke persoon dit (tijdig) vordert. De kwijtschelding is voortaan in beginsel een automatisch gevolg van de sluiting van het faillissement.

De kwijtschelding kan op vordering van een belanghebbende geheel of gedeeltelijk worden geweigerd indien de gefailleerde kennelijk grove fouten heeft begaan die hebben bijgedragen tot het faillissement, of naar aanleiding van de aangifte van het faillissement of naderhand op de vragen van de rechter-commissaris of van de curator wetens onjuiste inlichtingen heeft verstrekt.

Een gedeeltelijk geweigerde kwijtschelding wordt evenredig verdeeld over alle schuldeisers.

8 INWERKINGTREDING

20. De Omzettingwet treedt in werking op 1 september 2023, met dien verstande dat de bepalingen van de wet van toepassing zijn op insolventieprocedures die vanaf de inwerkingtreding van de wet geopend worden.

Dominique De Marez
Jo De Schepper

---

⁸ GwH 21 oktober 2021, nr. 151/2021 en GwH 23 juni 2022, nr. 86/2022.